

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

78 (064.50)

Szerző:

Cím: *Térzene*

Hely

Forrás: *Bpesti hírlap*

Idő

1919

Bpr

1919. 1. 3

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (

Közp. nyom

— (Térzene.) Nem Párisban, a hol most hadalmi mámorba ringatta a népes bulvárokat a napsugaras fényben ragyogó francia gloár. Nem Londonban, a hol az angol nép a felsőbbeség erőnek biztos fudatóját dagadó önérzettel hirdeti: kiterjesztettük birodalmunk határait s évszázadokra biztosítottuk újólag Nagybritania világhatalmát. Nem Rómában, a hol az Unita Itália álmának való-sulását ünneplik önefelelt nemzeti büszkeséggel. Nem is Prágában, a hol Massaryk csak tegnap föstölte meg Csehország világtörténelmi hivatásának hivalkodó képét a magyar nemzet rovására. Nem Varsóban, Bukarestben vagy Belgrádban, a hol a föltámadt s új életre ébredt nemzetek ujjongó örömmel üdvözlik napjuk fölkeltét. Nem ezekben az országokban, nem, hanem az eltiport, megalázott, sorvadásra és éhenhalásra ítélt Magyarország fővárosában — Budapestben lesz térzene ezentul. Azt olvassuk az Az Est mai számában, hogy a hadügyminiszter elrendelte, hogy *hetenként kétszer térzene lesz Budapestben*. Minden csütörtökön a Népszínház előtt levő téren, vasárnap pedig a Szent György-téren lesz a térzene. A térzenét az 1. honvédegyalogsereg zenekara szolgáltatja. Ma délben egyébként ez a zenekar a Szent György-téren szép hangversenyt adott.

Nem vonjuk kétségbe, hogy a mi honvédezenekarunk szép hangversenyt tud adni, de kérdjük az Isten szent szerelmére, nincs nekünk egyéb gondunk s csak az hiányzik, hogy vigaság'ól és zeneszótól legyen hangos a főváros nyílt utcásora? Hát nem gon-

dolják meg, hogy — ha a saját keserőségünket és szívünk sötét kétségbeesését el is némitjük — hát nem gondolják meg, az utcai vigalom láttára milyen véleményt kapnak rólunk az antant-hatalmak itt időző képviselői, a kiknek lelkében a nemzeti önérzet büszke lángja lobog? Nem támad-e föl s nem erősödik-e meg ellenségeink agyában az a gondolat, hogy a magyar nemzet belenyugszik sorsába, mert hiszen vigad, mulatozik és térzenét rendez fővárosában akkor, a mikor gyászt kellene öltenie s a mikor szilaj dachban kellene megfürösztenie minden hangját, a melyben halálra ítélt életereje mai siralomházi megpróbáltatásai között megnyilatkozik? A forradalmi Franciaország az 1871-iki veresége után Páris legszebb terén szobrot állított az elvesztett Straszburnak s a nemzeti gyász márványalakja kiapadhatatlan kegyelet tárgya volt s állandóan gyászfátyolt hordott, egészen addig, míg

a francia hazaszeretet forró hevülete most vissza nem hódította, a mit a szerencsétlen hadjáratban elvesztett. Mi azonban akkor, a mikor a nemzetet nyomorultul megcsonkítják és köröskörül viruló ősi tájakat, a melyekhez legdrágább nemzeti emlékeink fűződnek, sorra lenyiszálják a nemzet testéről: mi akkor térzenét rendezünk az ország fővárosában?

és fővárosi házinyomda 1917.